

Letsindighedens Løn

Lystspil i 50 Afdelinger

af

Nordisk Films Compagni

Iscenesat af

Robert Dinesen

AIS «FOTORAMA»

ejer Filmen, saavel som dens Plakat- og Programtekst
o. a. lign. Materialer, med absolut Eneret.
Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatnings-
krav gjort gjældende mod Vedkommende.

PERSONERNE:

Hofjægermester Sparre Hr. *Erik Holberg*.
Tenna, hans Hustru Fru *Agnete v. Prangen*.
Leo von Tharmer, hendes Fætter, Hr. *Henry Seemann*.
Oberst Sparre Hr. *Franz Skondrup*.
Rosa, hans Datter Frk. *Gerda Christophersen*.

Den morsomme Handling foregaar i herligt
Sommervejr paa Hofjægermester Sparres
Gods.

Denne vittige Filmsfarce er sat ualmindelig
muntert op, og de kendte og skattede Skuespil-
lere udfører deres Roller med Liv og Lyst og
navnlige med et Humør, som ingen kan staa for.

Især har *Gerda Christophersen* skabt en
umaadelig komisk Figur af den halvgamle, gif-
tesyge Frøken Rosa, men ogsaa *Agnete v. Pran-
gen* og *Henry Seemann* løser deres Opgaver paa
fuldkommen fornøjelig Maade.

AFDELINGERNE:

1. Den smukke Fru Tenna Sparre.
2. Fætteren, som inviterer sig selv til nogle Dages Ferieophold.
3. Den lille, trehjulede Motorvogn.
4. Hofjægermester Sparre er en meget optaget Mand.
5. Der skal skaffes den unge Frue lidt Adspredelse.
6. Onklen og hans Datter inviteres.
7. Den 38-aarige Ungmø, Frk. Rosa.
8. Fætter Leos Ankomst.
9. Lidt Flirt.
10. Onklen og Frøken Rosa hentes paa Banegaarden.
11. Den blomstrende Rosas Hjerter er stukket i Brand.
12. Gamle Stine og hendes sære Meninger!
13. Leo indbyder Tenna til en Cykletur Kl. 6 om Morgen.
14. Stine paa Post!
15. Næste Morgen.
16. En Streg i Regningen.
17. »Hvordan kan man blive liggende i Sengen i saadan et dejligt Vejr.«
18. Cykleturen.
19. »Vent — vent!«
20. »Kom og hjælp mig!«
21. Selvhjælp.
22. Imedens nyder Tenna og Leo den dejlige Natur.
23. Hjemme igen.
24. Frisuren i Uorden.
25. En Strøm af Bebrejdelser.
26. Leo forsøger at formilde den forpjuskede Rosa.
27. En lidt pinlig Situation.
28. Ved Kaffebordet.
29. En lille Billet-doux.
30. Kl. 9 Aften.
31. Den lille Bil skal prøves.
32. »Jeg kan godt sidde bag paa!«

33. Fru Tenna viger Pladsen til Fordel for Rosa!
34. En rædselsfuld Køretur.
35. »Der skal være Bestyrelsesmøde i Kvægavlere-foreningen.«
36. Hofjægermesteren rejser afsted.
37. Leos Brev.
38. Atter er Stine paa Færde.
39. Frakken flyttes.
40. . . . mens alle andre sover . . .
41. Fejl Dør.
42. Obersten iler til paa Rosas Skrig!
43. En Forklaring ganske nødvendig.
44. En hvas Undskyldning!!
45. Leos Frieri modtages med aabne Arme.
46. Næste Dag.
47. Letsindighedens Løn.
48. »Er han ikke yndig?!«
49. De Forlovedes Skaal!
50. Ende.

Hofjægermester Sparre er en meget optaget Mand, og hans unge Hustru, den livsglade Tenna, er af den Grund mere overladt til sig selv, end hun bryder sig om at være. Hun bliver derfor henrykt, da hendes Fætter, den elegante og livlige Leo von Tharmer, melder sin Ankomst. Hendes Mand er imidlertid ogsaa begyndt at forstaa, at Tenna har det noget ensomt, og for at adspredde hende, inviterer han saa sin Onkel, Oberst Sparre, og dennes Datter, den ikke helt unge Frk. Rosa, til at komme paa Besøg . . . Den næste Dag arriverer baade Fætter Leo og Obersten med Datter. Frøken Rosa, der i omtrent 20 Aar har været paa Jagt efter en Gemal, begynder straks at lægge an paa Leo, som imidlertid foretrækker at gøre Kur til sin kønne Kusine fremfor at holde den giftesyge Pebermø med Selskab. Han faar dog ikke megen Lejlighed til at være alene med Tenna. Rosa slipper ham ikke af Syne, og hans Anstrengelser for at blive fri for hendes generende Nærværelse krones absolut ikke med Held. — — —

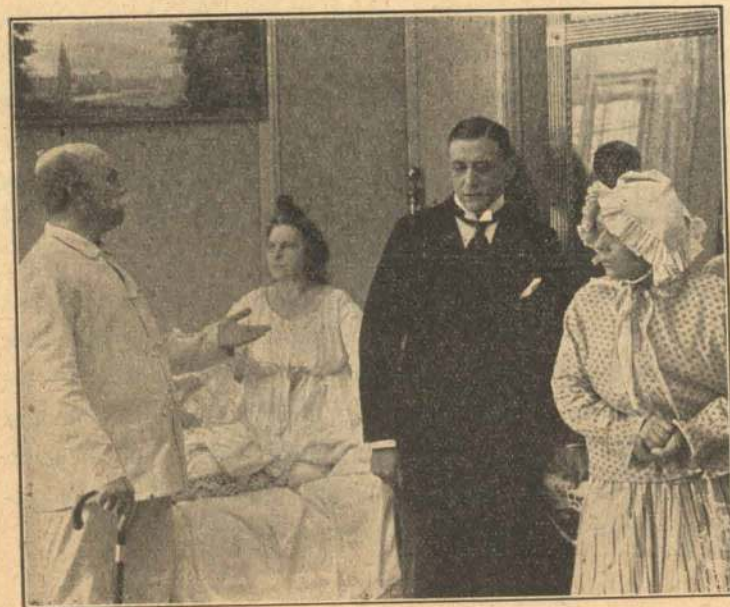
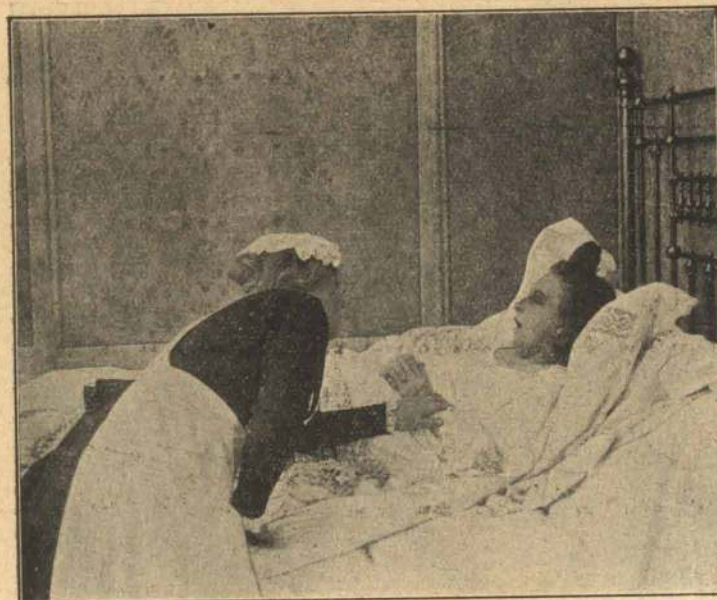
Da han en tidlig Morgenstund tager paa Cykletur med

Tenna, dukker Rosa i sidste Øjeblik op og erklærer, at hun ogsaa vil med, og skønt de Unge hævner sig ved at efterlade hende med en punkteret Cykle midt ude paa en øde Landevej, taber hun alligevel ikke Modet.

Da Leo om Eftermiddagen inviterer sin Kusine ud paa en Biltur, dukker »Plageaanden« atter op. Hun betror dem, at hun elsker at køre i Bil, og hun faar da ogsaa sin Lyst styret, for den hævngherrige Leo giver hende en Køretur, der foregaar i et saadant Tempo, at hun omtrent gaar fra Sans og Samling. — — — —

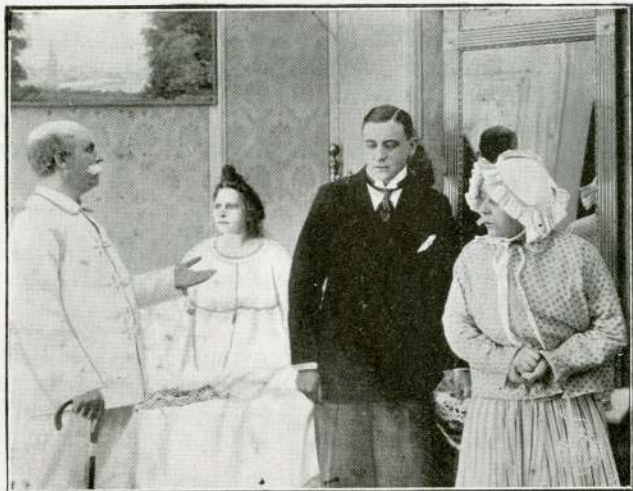
Noget senere paa Dagen faar Tenna en længere Epistel fra sin af Skæbnen saa haardt forfulgte Fætter. Han skriver, at han rejser næste Dag, da han ikke kan holde den lækkersultne Rosa ud længere. Men før han drager af Gaarde, vil han have sig en hyggelig Passiar med sin Kusine og forbereder hende paa, at hun vil faa Besøg af ham, naar der er bleven Ro i Huset. Han beder hende hænge sin Støvfrakke udenfor sin Dør som Tegn paa, at hun vil tage imod ham. — — — Fru Tenna, hvis

Mand er taget til Byen i Forretningsanliggender, nærer ikke større Betænkeligheder ved at give Leo Audiens og hænger sin Frakke udenfor Døren. Et gammelt Tjenestetyende, hos hvem Fruens Fætter ikke staar højt anskrevet, har imidlertid faaet Nys om Stævnemødet og hænger »Signal-Frakken« hen foran Frøken Rosas Dør. Resultatet heraf bliver, at Leo forvilder sig ind i den ældre Ungmøs Værelse. — og da han atter forlader dette, har han set sig nødsaget til at forlove sig med dets elskelige Beboerske for ikke at kompromittere sin Kusine Næste Dag rejser den nyforlovede — men dog ikke helt lykkelige — Leo tilbage til Hovedstaden sammen med Obersten og den straalende Rosa. . . . Han lover sig selv, at han for Fremtiden skal vogte sig for at gøre Kur til gifte Kusiner, — navnlig hvis det paa en nogenlunde pæn Maade lykkes ham at skille sig af med den noget antikke Kæreste, som en ond — men retfærdig — Skæbne har sendt ham paa Halsen.

LETS INDIGAH. LON

“The Wages of Folly”

NORDISK TWO PART COMEDY.

CHARLES SPRINGATE is a very busy man and somewhat neglects his wife, and therefore, when her cousin Leon asks if he may come and spend a few days with them, she gladly invites him to come along as soon as he can, determined that while he is there she herself

will have a good time with him. But her husband also invites an uncle and his anything but beautiful daughter to come and stay with his wife for a time. Tenna is not pleased at the prospect of having to entertain her unwelcome guests, but she makes the best of a bad job and does all she can to make their stay enjoyable.

Leon and the other guests arrive in due course, and Rosa starts at once to spoil Tenna's fun with her handsome young cousin. Wherever they go, whether for a bicycle ride or for a run on Leon's motor cycle, Rosa goes too.

Then the day arrives when Leon must leave, for he has decided that he cannot stand the fair Rosa any longer. But before leaving he arranges to see Tenna for a last chat, in her boudoir at midnight ; the signal that the way is clear to be a coat hanging outside the door.

When night arrives the coat is duly put in the appointed place, but a mischief making servant moves it on to the door of Rosa's room, with the result that when Leon enters the whole household is summoned and, to protect his good name, he is forced to propose marriage to Rosa on the spot. Then his penance begins.

Code : Folly.

Posters : 6 sheet.

**THE
NORDISK FILM HIRE SERVICE,**

Nordisk Films Co. Ltd.,

166-170 Wardour Street, London, W.

Telephone—
Gerrard 6172.

Telegrams—
Norfilcom, Ox London

L e t s i n d i g h e d e n s L ø n .
.....

Personerle:

Hofjægermester SparreHerr Erik Holberg.
Tenna, hans HustruFru Agnete v. Prangen.
Leo von Tharmer, hendes FætterHerr Henry Seemann.
Oberst SparreHerr Franz Skondrup.
Rosa, hans DatterFrk. Gerda Christophersen.

Hofjægermester Sparre er en meget optaget Mand, og hans unge Hustru, den livsglade Tenna, er af den Grund mere overladt til sig selv, end hun bryder sig om at være. Hun bliver derfor henrykt, da hendes Fætter, den elegante og livlige Leo von Tharmer, melder sin Ankomst. Hendes Mand er imidlertid ogsaa begyndt at forstaa, at Tenna har det noget ensomt, og for at adspredde hende, inviterer han saa sin Onkel, Oberst Sparre, og hans Datter, den ikke helt unge Frøken Rosa, til at komme paa Besøg..... Den næste Dag arriverer baade Fætter Leo og Obersten med Datter. Frøken Rosa, der i omtrent 20 Aar har været paa Jagt efter en Femal, begynder straks at lægge an paa Leo, som imidlertid foretrækker at gøre Kur til sin kønne Kusine fremfor at holde den giftesyge Febermø med Selskab. Han faar dog ikke megen Lejlighed til at være alene med Tenna. Rosa slipper ham ikke af Syne, og hans Anstængelser for at blive fri for hendes generende Nærværelse krones absolut ikke med Held . - - - -

Da han en tidlig Morgenstund tager paa Cykletur med Tenna, dukker Rosa i sidste Øjeblik op og erklærer, at hun ogsaa vil med, og skønt de Unge hævner sig ved at efterlade hende med en punkteret Cykle midt ude paa en øde Landevej, taber hun alligevel ikke Modet.

Da Leo om Eftermiddagen inviterer sin Kusine ud paa en Biltur, dukker "Plageaanden" atter op. Hun betror dem, at hun elsker at køre i Bil, og hun faar da ogsaa sin Lyst styret, for den hængerrige Leo giver hende en Køretur, der foregaar ^{et} i saadant Tempo, at hun omtrent gaar fra Sans og Samling. - - - -

Noget senere paa Dagen faar Tenna en længere Epistel fra sin af Skæbnen saa haardt forfulgte Fætter. Han skriver, at han rejser næste Dag, da han ikke kan holde den lækkersultne Rosa ud længere. Men før han drager af Gaarde, vil han have sig en hyggelig Passiar med sin Kusine og forbereder hende paa, at hun vil faa Besøg af ham, naar der er bleven Ro i Huset. Han beder hende hænge sin Støvfrakke udenfor sin Dør som Tegn paa, at hun vil tage imod ham. --- Fru Tenna, hvis Mand er taget til Byen i Forretningsanliggender, nærer ikke større Betænkeligheder ved at give Leo Audiens og hænger sin Frakke udenfor Døren. Et gammelt Tjenestetyende, hos hvem Fruens Fætter ikke staar højt anskrevet, har ^{imidlertid} faaet Nys om Stævnemødet og hænger "Signal-Frakken" hen foran Frøken Rosas Dør. Resultatet heraf bliver, at Leo forvilder sig ind i den ældre Ungmøs Værelse, - og da han atter forlader dette, har han set sig nødsaget til at forlove sig med dets elskelige Beboerske for ikke at kompromittere sin Kusine.....Næste Dag rejser den nyforlovede - men dog ikke helt lykkelige - Leo tilbage til Hovedstaden sammen med Obersten og den straalende Rosa. Han lover sig selv, at han for Fremtiden skal vogte sig for at gøre Kur til gifte Kusiner, - navnlig hvis det paa en nogenlunde pæn Maade lykkes ham at skille sig af med den noget antikke Kæreste, som en ond - men retfærdig - Skæbne har sendt ham paa Halsen.

.....

For Nordiske-samlinger

Man lover sig selv at den for fremtiden...
 tilbage til hovedsagen...
 at den rejser den nyord...
 sigelige Bepoerke for
 der dette, har man set
 der sig ind i den vid...
 den foran Kroen...
 skrevet, har...
 alt Tjenestevend...

Hans Leichtfuss in der Mausefalle.

Personen:

Der Oberförster.....Herr Erik Holberg.
Lotti, seine Frau.....Frau Agnete von Prangen.
Hans, ihr Vetter.....Herr Henry Seemann.
Onkel Nolle.....Herr Franz Skondrup.
Röschen, seine Tochter.....Frä. Gerda Christophersen.

Lotti teilt das Los aller anspruchsvollen jungen Frauen, die ihre Launen haben, aber keinen, an welchem sie sie austoben können. Der Herr Oberförster ist ein viel zu beschäftigter Gatte, als dass er die neuen Kleider und die neuen Einfälle seiner Frau bewundern könnte. Daher langweilt sich Lotti unbeschreiblich in dem schmucken Forsthaus und begrüsst die Ankunft ihres Vetters Hans, der in seiner Cyklonette Verwandtenbesuche macht, mit grossem Jubel. Allein der Oberförster mischt dieser Freude einen Tropfen Wermuth bei. Er hat, bevor er noch von dem Kommen des lustigen Vetters benachrichtigt worden war, Onkel Nolle und Röschen, dessen junge, heiratslustige, erst 36 jährige Tochter zu einem längeren Aufenthalt eingeladen, in der Hoffnung, seiner jungen Frau dadurch einen angenehmen Zeitvertreib zu bieten. Er ist daher sehr erstaunt, als er mit seiner Ankündigung wenig Freude erweckt. Lotti findet das Röschen unausstehlich und hält mit ihrer Meinung nicht hinter dem Berge. Allein an der Tatsache ist nichts mehr zu ändern. Am Nachmittag trifft Onkel Nolle mit seinem Juwel ein, das seine Fangarme sogleich nach dem bisher noch unverhelichten Hans ausstreckt. Um wenigstens einmal ungestört zu sein, verabredet Lotti mit dem Vetter eine Radelpartie am frühen Morgen. Aber die alte Marie, welche um das moralische Wohl ihrer jungen Herrin sehr besorgt ist, verrät den Plan dem verlobungssüchtigen Röschen, das sich zur festgesetzten Zeit ebenfalls einfindet. Da sich jedoch nicht dieselbe "Strampelfähigkeit" besitzt, wie ihre jüngere Base und deren Verehrer, bleibt sie bald zurück und verliert schliesslich auch noch den Gummi des Vorderrades. In ohnmächtigem

(Hans Leichtfuss in der Mausefalle)

Grimm muss Röschen einen beschämenden Rückzug antreten, der selbst nicht mehr "strategisch" genannt zu werden verdient.

Auch als nach Tisch Vetter Hans die Base in seiner Cyklonette spazieren fahren will, erscheint Röschen wieder auf der Bildfläche, um diesmal eine noch derbere Lektion zu erhalten. Hans saust mit ihr in einer Weise davon, dass ihr Hören und Sehen vergeht und sie endlich wie eine überreife Traube aus dem Wagen fällt. Obschon diese Erfahrungen die heissen Gefühle, die sie für Hans hegt, nicht abzukühlen vermochten, erkennt der Gegenstand ihrer Bewunderung dass nur eine schleunige Flucht ihn aus der Mausefalle retten kann. Er entschliesst sich daher in der Frühe des nächsten Morgens abzureisen, fühlt aber den brennenden Wunsch, vorher von seiner Base Abschied zu nehmen. Er bittet sie in einem Briefchen, das er ihr heimlich zusteckt, zum Zeichen ihrer gnädigen Gesinnung des Abends einen Rock an ihre Tür zu hängen. Die alte Marie findet diesen Zettel und hat nichts Eiligeres zu tun, als den wegweisenden Rock an die Tür des holden Röschens zu befördern. So irreführt, gerät Hans in das Zimmer, in dem die gefürchtete Heiratskandidatin unschuldig in Morpheus' Armen ruht. Allein in solchen Fällen hat sie einen leichten Schlaf. Sie erwacht, ruft um Hilfe, der Vater erscheint Rechenschaft fordernd, und die Mausefalle klappt hinter Hans Leichtfuss zu. Als Bräutigam des holden Röschens verlässt er am anderen Morgen das Oberförsterhaus, und nicht einmal der Trost, ein mitfühlendes Herz zu finden, wird ihm zuteil. Sein Jammer ertrinkt in Lottis silberhellen Lachen, die sich über ihr unfreiwilliges Heiratsstiften nicht wenig freut.

Ce que valut à Léon son étourderie.

mise en scène par M. Robert Dinesen.

Personnages:

Grosjean, grand propriétaire.....M. Erik Holberg.
Gilberte, sa femme.....Mme Agnete Prangen.
Léon de Fortinbras, son cousin.....M. Henry Seemann.
Le colonel Grosjean.....M. Franz Skondrup.
Rose, sa fille.....Mlle Gerda Christoffersen

Monsieur Grosjean, un grand propriétaire, est un homme très occupé, et sa jeune femme Gilberte, est trop souvent abandonnée à elle-même.

En conséquence elle est très contente de recevoir une lettre de son cousin, Léon de Fortinbras, un jeune homme élégant et amusant, dans laquelle il lui annonce qu'il arrivera le lendemain pour passer une partie de ses vacances chez elle. Son mari ayant compris, que sa jeune femme se sent un peu seule, a cependant invité son oncle, le colonel Grosjean et sa fille Mlle Rose, une "jeunesse" de 38 ans, de venir passer quelque temps chez lui.

Le lendemain arrivent et Léon et le colonel Grosjean avec sa fille Rose, qui est fort désireuse de se marier.

Elle commence de suite à fixer ses vues sur Léon, qui naturellement aime mieux faire la cour à sa belle cousine que de tenir compagnie à une vieille fille coquette.

Malheureusement il n'a jamais la chance d'être seul avec Gilberte, car Rose ne le perd pas un moment de vue, et ses efforts de se débarrasser de ce crampon ne sont pas couronnés de succès.

Un beau matin Léon a invité sa cousine à faire une promenade à bicyclette avec lui, mais au dernier moment

2) Ce que valut à Léon son étourderie.

Rose apparaît, annonçant qu'elle ira aussi. Malgré que les deux jeunes gens se vengent d'elle en l'abandonnant sur une route déserte elle ne perd pas courage.

Après le déjeuner Léon invite sa cousine à faire une petite promenade en auto, mais cette fois-ci "la mégère" se cramponne aussi à Léon, lui demandant s'il n'y a pas une toute petite place pour elle dans son auto. Elle en a cependant tout son souï, car le vindicatif Léon mène l'auto si bon train qu'elle en perd complètement la tête.

Quelques heures plus tard Gilbertte reçoit une lettre de son malheureux cousin. Il lui écrit, que ne pouvant plus supporter la société de cette obsédante Rose, qui l'horripile, il s'en ira. Mais avant de partir il voudrait avoir un petit tête à tête avec elle. Il l'avertit que ce soir, quand tout le monde sera couché, il se glissera chez elle et la prie de suspendre son manteau à côté de sa porte en signe d'audience accordée.

Gilberte dont le mari est parti pour la ville, ne se fait pas scrupule de donner rendez-vous à Léon et suspend son manteau à côté de sa porte en signe qu'elle est prête à le recevoir.

Une vieille domestique, qui n'aime pas le cousin de sa maîtresse a cependant eu vent du rendez-vous et a suspendu le manteau devant la porte de Rose. Le résultat en est que Léon s'égare dans la chambre de la vieille fille et avant de la quitter il a été obligé de se fiancer à la charmante habitante de la chambre pour ne pas compromettre sa cousine.

Le lendemain le malheureux Léon part pour la ville en compagnie du colonel et de sa nouvelle fiancée la rayonnante

Rose. - Il se promet que dorénavant il prendra bien garde de faire la cour à ses cousines mariées, spécialement s'il réussit à se débarrasser gentiment de son antique fiancée qu'un mauvais mais juste sort a mis sur ses bras.

